

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 374/2022-38

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Jakub Mandelík, s. r. o., v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Jakub Mandelík, PhD., proti postupu Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 24 C 321/2012 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 24 C 321/2012 **b o l i p o r u š e n é** základné právo sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľke **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie **2 500 eur**, ktoré **j e** jej Okresný súd Bratislava IV **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Okresný súd Bratislava IV **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania **492,31 eur** a zaplatiť ich právnemu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Ústavnej sťažnosti vo zvyšnej časti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 29. marca 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní označenom v záhlaví tohto nálezu. Navrhuje prikázať Okresnému súdu

konat' v konaní vedenom pod sp. zn. 24 C 321/2012 (ďalej aj „napadnuté konanie“) bez zbytočných prieťahov a priznať jej primerané finančné zadosťučinenie celkovo v sume 5 000 eur. Sťažovateľka zároveň navrhuje priznať jej náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 374/2022-20 z 23. júna 2022 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie v časti, v ktorej sťažovateľka namieta porušenie označených práv (bod 1 tohto nálezu, pozn.) postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 24 C 321/2012. Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol.

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v procesnom postavení žalobcu žalobou z 20. decembra 2012 domáha náhrady škody na zdraví s príslušenstvom (bolestného v sume 12 228 eur a z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia v sume 63 904,50 eur), ktorú si uplatnila proti žalovanému v nadväznosti na dopravnú nehodu, ku ktorej došlo v roku 2008. Okresný súd uznesením č. k. 24 C 321/2012-58 z 26. marca 2013 prerušil napadnuté konanie okresného súdu do právoplatného skončenia konania vedeného Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 17 C 144/2011. Uznesením č. k. 24 C 321/2012-139 z 12. októbra 2016 následne rozhodol o pokračovaní v dotknutom konaní (sp. zn. 24 C 321/2012).

4. Uznesením č. k. 24 C 321/2012-294 z 25. januára 2018 okresný súd pripustil vstup intervenienta – spoločnosť [REDAKOVANÉ], do predmetného konania. Vo veci samej rozhodol rozsudkom č. k. 24 C 321/2012-359 z 15. júna 2018 (ďalej aj „rozsudok“) tak, že (I.) žalobu sťažovateľky zamietol v celom rozsahu; (II.) žalovanému priznal voči sťažovateľke nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a rozhodol (III.), že o výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Zároveň rozsudkom (doplniacim) č. k. 24 C 321/2012-502 z 13. augusta 2019 (ďalej len „doplniací rozsudok“) rozhodol tak, že doplní rozsudok okresného súdu o výrok: „*Súd priznáva intervenientovi voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%*“. Proti rozsudku, ako aj doplniaciemu rozsudku podala sťažovateľka odvolanie.

5. Súdny spis bol na rozhodnutie o opravných prostriedkoch predložený krajskému súdu 23. júla 2020, ktorý ho okresnému súdu vrátil 3. decembra 2021 [listom vedeným pod sp. zn. 4 Co 104(105)/2020, pozn.] ako predčasne predložený bez meritórneho rozhodnutia o podaných odvolaniach z dôvodu nesprávne uvedeného krstného mena sťažovateľky v rozsudku a doplniacom rozsudku (ako aj iných rozhodnutiach) s tým, že v rozsudku z 15. júna 2018 nebol uvedený ani právny zástupca intervenienta.

6. Okresný súd vydal opravné uznesenie č. k. 24 C 321/2012-651 z 28. februára 2022, ktorým opravil rozsudok, doplniací rozsudok, ako aj uznesenie z 12. októbra 2016 a 25. januára 2018. Následne listom zo 14. apríla 2022 (doručeným 19. apríla 2022) opätovne predložil súdny spis krajskému súdu na rozhodnutie o opravných prostriedkoch [aktuálna sp. zn. krajského súdu: 4 Co 60(61)/2022].

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Proti postupu všeobecného súdu v napadnutom konaní podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

- a) je neakceptovateľné, aby od podania odvolania z 2. júla 2018 bol súdny spis predložený krajskému súdu až 22. júla 2020;
- b) k 29. marcu 2022 sa súdny spis stále nachádza na okresnom súde, pričom ďalšie obdobie potrvá jeho zaslanie krajskému súdu a preskúmanie jej odvolania;
- c) ide o vec, ktorá si vyžaduje osobitnú rýchlosť konania, keďže spadá pod kategóriu konaní, ktoré sú Európskym súdom pre ľudské práva uprednostňované, pričom všeobecné súdy opomenuli prihliadať na predmet sporu a jeho význam pre sťažovateľku;
- d) konanie o náhradu škody na zdraví nie je po právnej a skutkovej stránke zložitým konaním, patrí do štandardnej rozhodovacej praxe všeobecných súdov, pričom sťažovateľka neprispela k vzniku prieskumov v napadnutom konaní;
- e) konanie prebieha od podania žaloby už viac ako deväť rokov (hoci bolo od marca 2013 do októbra 2016 prerušené) a z tohto obdobia už takmer štyri roky trvá odvolacie konanie, pričom vecný prieskum odvolania sa ešte nezačal;
- f) všeobecné súdy spôsobili vznik zbytočných prieskumov svojou nečinnosťou a neefektívnou činnosťou.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

8. Okresný súd k ústavnej sťažnosti uviedol, že súdny spis (sp. zn. 24 C 321/2012, pozn.) sa už nachádza na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) na účel rozhodnutia o podanom odvolaní sťažovateľky. Vo vzťahu ku chronológii jednotlivých úkonov skonštatoval, že sa v zásade zhodujú s tými, ktoré sú zrejmé zo súdneho registra (súdny spis je na krajskom súde). Vo vzťahu k požadovanému finančnému zadosťučineniu vyjadril presvedčenie, že sťažovateľkou nárokovaná výška 5000 eur je neprimerane vysoká.

III.2. Replika sťažovateľky:

9. Sťažovateľka v replike uviedla len skutočnosť, že v prípade vyslovenia porušenia jej práv (označených v bode 1 tohto nálezu, pozn.) ústavným súdom ponecháva výšku finančného zadosťučinenia na jeho úvahe, pričom súhlasí s upustením od ústneho pojednávania.

10. Ústavný súd v tejto veci upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov a spisu predloženého ústavnému súdu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

11. Podstata námietok sťažovateľky v súvislosti s namietaným porušením jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote je založená na tvrdení, že k porušeniu týchto jej práv došlo najmä nečinnosťou a neefektívnou činnosťou okresného súdu, ako aj celkovou dĺžkou trvania napadnutého konania.

12. Pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach, v ktorých sa namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru, pozn.), ústavný súd vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. IV. ÚS 221/04).

13. Základnou povinnosťou súdu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa sporová strana obrátila na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie (m. m. I. ÚS 96/2019).

14. Táto povinnosť súdu do 1. júla 2016 vyplývala z § 6 Občianskeho súdneho poriadku v znení, ktoré platilo a bolo účinné v rozhodnej dobe (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, v zmysle ktorej len čo sa konanie začalo, postupoval v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 zákona Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

15. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje v rámci okolností konkrétneho prípadu tri základné kritériá, ktorými sú (1) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (2) správanie účastníka súdneho konania a (3) postup samotného súdu. V rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (IV. ÚS 187/07).

16. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, z obsahu ústavnej sťažnosti a vyžiadaného súdneho spisu vyplýva, že predmetom napadnutého konania je rozhodovanie o žalobe sťažovateľky, ktorou sa domáha náhrady škody na zdraví s príslušenstvom a ktorú si uplatnila proti žalovanému v nadväznosti na dopravnú nehodu z roku 2008. Ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o náhrade škody na zdraví spôsobenej dopravnou nehodou patrí medzi

bežnú rozhodovaciu agendu všeobecných súdov. V danom prípade nezistil zásadnú právnu či skutkovú náročnosť sporu, ktorá by viedla k predĺženiu napadnutého konania.

17. V konaní o ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov ústavný súd okrem zložitosti veci skúma aj to, akým spôsobom sa na prieťahoch konania podieľa osoba, ktorá podala ústavnú sťažnosť vo veci porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z vyžiadaného súdneho spisu vyplýva, že sťažovateľka požiadala o odročenie pojednávania nariadeného na november 2016 z dôvodu prebiehajúcich mimosúdnych rokovaní (okresný súd následne priebežne zisťoval stav týchto rokovaní až do apríla 2017, keď nariadil termín nového pojednávania, pozn.). Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka však vyvinula aj procesnú aktivitu, ktorou sa niekoľkokrát domáhala ďalšieho procesného postupu vo veci. Ústavný súd rezumuje, že nezistil také správanie sťažovateľky ako strany sporu, ktoré by výraznejším spôsobom prispelo k zbytočným prieťahom v napadnutom konaní.

18. Ústavný súd napokon hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní ako tretie kritérium. Sťažovateľka poukázala na neakceptovateľnosť postupu okresného súdu, keď od podania odvolania z 2. júla 2018 bol súdny spis predložený krajskému súdu na rozhodnutie o ňom až 22. júla 2020. V tomto kontexte ústavný súd dáva do pozornosti svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej nielen nečinnosť, ale aj nesústredená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (m. m. IV. ÚS 22/02, I. ÚS 376/06, III. ÚS 90/07, III. ÚS 103/09). Z vyžiadaného súdneho spisu vedeného pod sp. zn. 24 C 321/2012 (napadnuté konanie, pozn.), konkrétne z úradného záznamu z 3. júla 2019, totiž vyplynulo, že súdny spis bol nedopatrením založený medzi tie, ktoré boli určené na rozhodnutie o náhrade trov konania. Popísaným nedopatrením tak došlo k predĺženiu napadnutého konania o vyše pol roka. Z obsahu súdneho spisu a úradného záznamu z 10. júla 2019 ďalej vyplýva, že následnou kontrolou súdneho spisu bolo zistené, že vyjadrenia strán v napadnutom konaní boli doručované sťažovateľke a žalovanému, avšak intervenientovi nie, v nadväznosti na čo okresný súd pristúpil k takému doručovaniu. Pertraktované doručovanie, ako aj následné vydanie doplnacieho rozsudku, ktorým okresný súd doplnil rozsudok z 15. júna 2018, a proti ktorému bol podaný aj opravný prostriedok (bolo potrebné uskutočniť doručovanie v súvislosti s jeho zasielaním na vyjadrenie, pozn.), ústavný súd hodnotí ako nesústredenú činnosť okresného súdu, ktorá nesmerovala efektívne k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľky a ktorá výraznejším spôsobom predĺžila napadnuté konanie.

19. Ústavný súd poukazuje aj na postup okresného súdu, ktorý predložil súdny spis na rozhodnutie o podanom odvolaní krajskému súdu 23. júla 2020. Krajský súd listom doručeným okresnému súdu 3. decembra 2021 pod sp. zn. 4 Co 104/2020 (4 Co 105/2020) vrátil vec súdu prvej inštancie ako predčasne predložený bez rozhodnutia o podanom odvolaní z toho dôvodu, že v rozsudku, ako aj v doplniacom rozsudku (a iných rozhodnutiach, pozn.) bolo nesprávne uvedené krstné meno sťažovateľky s tým, že v rozsudku nebol uvedený ani právny zástupca intervenienta. V nadväznosti na uvedené okresný súd pristúpil k vypracovaniu opravného uznesenia z 28. februára 2022 (právoplatné 24. marca 2022, pozn.). Súdny spis bol krajskému súdu na rozhodnutie o podaných odvolaniach sťažovateľky predložený opätovne predkladacou správou zo 14. apríla 2022.

Už popísaným postupom okresného súdu došlo opätovne k nesústredenej činnosti, a tým aj k predĺženiu napadnutého konania o vyše štyri mesiace. Predmetné je o to markantnejšie, že medzi podaním odvolania sťažovateľky (z 2. júla 2018, pozn.) a jeho prvým predložením krajskému súdu (predkladacia správa z 22. júla 2020, pozn.) na rozhodnutie uplynula doba vyše dvoch rokov, v rámci ktorej dochádzalo k vykonávaniu ďalších procesných úkonov, ako aj vydaniu ďalšieho rozhodnutia (pozri predchádzajúci bod tohto nálezu, pozn.), pričom k odstráneniu predmetných pochybení muselo dôjsť až po vrátení súdneho spisu krajským súdom ako predčasne predloženého. S ohľadom na celkovú dĺžku napadnutého konania nemožno predmetný postup považovať za postup v súlade s imperatívom obsiahnutým v čl. 17 CSP.

20. Vo vzťahu k sťažovateľkou namietanej celkovej dĺžke napadnutého konania ústavný súd konštatuje, že toto konanie sa začalo doručením žaloby okresnému súdu z 20. decembra 2012, pričom do podania ústavnej sťažnosti 29. marca 2022 nebolo právoplatne skončené, a to aj napriek tomu, že v čase od 23. júla 2020 do decembra 2021 sa súdny spis nachádzal na krajskom súde a v období od apríla 2013 do októbra 2016 bolo napadnuté konanie prerušené. K predmetnej skutočnosti je potrebné dodať, že Civilný sporový poriadok počíta s „prietahom“ v konaní spočívajúcim v možnom prerušení konania, a to s cieľom vyriešenia otázky, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie príslušného súdu. Takýto prietah, resp. odôvodnenú realizáciu takeého fakultatívneho úkonu súdu podľa príslušných zákonných ustanovení však nemožno potom považovať za zbytočný, ale za zákonom predpokladaný a v prípade riadneho odôvodnenia jeho realizácie neporušujúci základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. II. ÚS 199/2019, II. ÚS 238/2020). Celková dĺžka napadnutého konania je teda ústavne neakceptovateľná, avšak v jej rámci došlo aj k skutočnostiam, ktoré nie je možné pripísať na vrub okresnému súdu, čo ústavný súd zohľadnil pri určovaní výšky finančného zadostučinenia.

21. Ústavný súd v nadväznosti na predmet napadnutého konania poukazuje aj na judikatúru štrasburských orgánov ochrany práva, aplikujúc kritérium významnosti veci z pohľadu sťažovateľa, ktorá diferencuje posudzovanie primeranosti plynulosti konania do troch skupín v závislosti od potreby rýchlosti rozhodovania. Ide o konania vyžadujúce si a) primeranú rýchlosť, b) osobitnú rýchlosť a c) výnimočnú rýchlosť. Do kategórie konaní vyžadujúcich si osobitnú rýchlosť možno zaradiť aj tie, ktoré sa týkajú pracovnoprávných sporov či sporov týkajúcich sa vo všeobecnosti vecí sociálneho zabezpečenia či náhrady škody za ublíženie na zdraví a osobného statusu (m. m. IV. ÚS 136/2022).

22. Ústavný súd po komplexnom posúdení všetkých okolností daného prípadu z hľadiska postupu okresného súdu, predmetu a významu napadnutého konania pre sťažovateľku, jej správania sa, ako aj doterajšej celkovej dĺžky napadnutého konania, s poukazom na konkrétne skutočnosti popísané v bode 16 až 21 tohto nálezu dospel k záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

23. Vzhľadom na fakt, že okresný súd po podaní ústavnej sťažnosti už predložil súdny spis na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľky krajskému súdu, ústavný súd v okolnostiach

preskúmanej veci nevyhovel jej návrhu prikázať okresnému súdu, aby v napadnutom konaní konal bez zbytočných prietáhov (bod 4 výroku nálezu).

V.

Primerané finančné zadost'učinenie

24. Priet'ahy či nečinnosť súdu v konaní sú ústavným súdom hodnotené ako iný zásah súdu proti základným ústavne zaručeným právam (slobodám). Pritom taký zásah sám nie je výrazom (výsledkom) riadnej rozhodovacej právomoci súdu a ako taký sa vymyká obvyklému, prieskumnému či inému konaniu. Z tejto fakticity vyplýva, že porušenie práva na primerané súdne konanie nemožno dodatočne napraviť. Možno zabrániť, aby nedošlo k ďalším priet'ahom (ústavným príkazom), ale už raz vzniknutý priet'ah odstrániť nemožno, možno len poskytnúť za porušenie tohto práva primerané finančné zadost'učinenie podľa čl. 127 ods. 3 ústavy.

25. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti žiada priznať jej primerané finančné zadost'učinenie v sume 5 000 eur z dôvodu, že neefektívny postup všeobecných súdov zasiahol do ňou označených práv, pričom tento zásah nie je možné „odčiniť“ vyslovením ich porušenia, ako ani príkazom konať. Konštatuje, že jej vznikla ujma spočívajúca v pocitoch neistoty a je frustrovaná z celkovej situácie.

26. Pri určení primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

27. Vzhľadom na konštatované zbytočné priet'ahy v napadnutom konaní s prihliadnutím na jeho štádium v čase rozhodovania o ústavnej sťažnosti (súdny spis bol po podaní ústavnej sťažnosti 29. marca 2022 predložený krajskému súdu na rozhodnutie listom zo 14. apríla 2022, pozn.) považoval ústavný súd priznanie sumy 2 500 eur za primerané finančné zadost'učinenie (bod 2 výroku nálezu).

28. Vo zvyšnej časti, t. j. nad rámec priznaného finančného zadost'učinenia ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 4 výroku nálezu).

VI.

Trovy konania

29. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 492,31 eur (bod 3 výroku nálezu).

30. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z obsahu súdneho spisu a z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2022 je 193,50 eur a hodnota režijného paušálu je 11,63 eur. Sťažovateľke vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2022 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu), čo spolu s 20 % DPH, ktorej platiteľom je právny zástupca sťažovateľky (§ 18 ods. 3 vyhlášky) predstavuje celkom sumu 492,31 eur. Písomné vyjadrenie sťažovateľky z 11. augusta 2022 ústavný súd nevyhodnotil vzhľadom na jeho obsah ako podanie relevantné pre rozhodnutie vo veci samej, a preto odmenu zaň nepriznal.

31. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2022

Miloš Maďar
predseda senátu